

*Může dokonalý
portrét zachránit
lidský život?*

FALEŠNÉ RŮŽE

JESSICA S. OLSONOVÁ

FRAGMENT

Falešná růže

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.fragment.cz
www.albatrosmedia.cz

FRAGMENT

Jessica S. Olsonová

Falešná růže

Copyright © Albatros Media a. s., 2023

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA**

FALEŠNÉ RŮŽE

JESSICA S. OLSONOVÁ

FRAGMENT

copyright © 2022 by Jessica S. Olson

Translation © 2023, Eva Brožová

Cover photos © Aliakbar Ghafari; jovic; Pablo Caridad; Merkushev Vasilii; Evgeny Karandaev;
jessicahyde; Billion Photos; Nataly Studio / Shutterstock.com

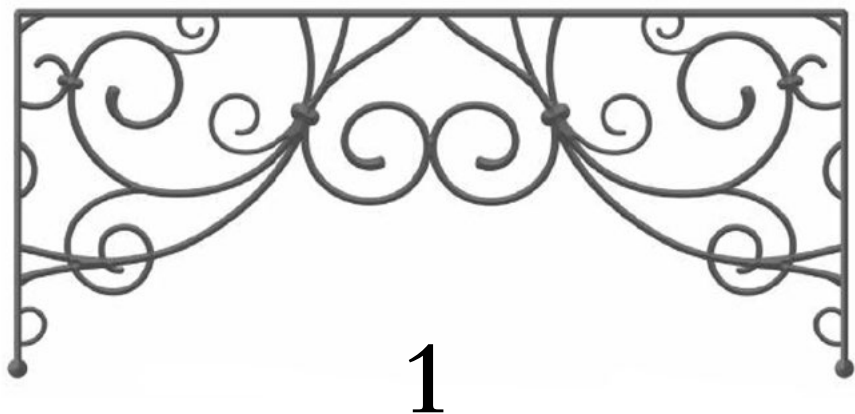
ISBN tištěné verze 978-80-253-6227-3 (1. vydání, 2023)

ISBN e-knihy 978-80-253-6232-7 (1. zveřejnění, 2023) (ePDF)

ISBN e-knihy 978-80-253-6233-4 (1. zveřejnění, 2023) (epub)

ISBN e-knihy 978-80-253-6234-1 (1. zveřejnění, 2023) (mobi)

Pro ty, kteří se bojí toho, co nedokážou ovládat.

Když ladyrosky hoří, krvácejí.
„Symbol života,“ říkávala matka, když jsme se společně skláněly nad kouřem.

Ovšem teď, když držím plamen u stvolu, když sleduju, jak hladové, žhnoucí řěřavé uhlíky pohlcují listy a trny, když se mi květinná vůně sráží v nose v stužky sazí, vím, že se mýlila. Protože se svraští, zkroutí se jakoby bolestí, jakmile okvětní lístky zachvátí oheň. A pak se roztaví. Po prstech mi stékají velké, těžké rubíny a kapou do misky jako krev.

Matka tvrdila, že je to krásné. Jenže nyní, když s otcem zmizeli, vidím jen smrt.

Se zatnutými zuby odtrhnu pohled od pomalého rudého pramínku, a když hodím zuhelnatělé stvolý ladyrosek do odpadkového koše a sfouknu svíčku, snažím se ovládnout zimnici. Dojdu ke kotlíku s vodou, která vře nad ohništěm v rohu, a vliju do něj misku roztavených ladyrosek.

Jakmile dopadnou do vody, krev růží se rozptýlí a kotlíkem se rozuteče pavučina pableskujících šarlatových vláken, až se voda

zakalí, jako by byla plná jiskřivého granátového prachu. Ponořím do směsi vařečku a zamíchám ji. Bublá, kouří se z ní a černá.

Zavřu oči a vdechuju tu ostrou, nasládlou vůni. Přesně takhle voněla každý den matka – její oblečení, vlasy, kůže –, když se vrátila domů. S mozkem omámeným únavou je snadné si představit, že stojí vedle mě a nadšeně mi vykládá, jak smícháním umbry pálené s ultramarínovou modří vznikne mnohem intenzivnější čern, než je ta tuba bezvýrazné barvy, kterou mnozí malíři kupují v obchodě. „Vytvoří mnohem sytější odstín,“ skoro ji slyším říkat. „Ať stíny dýchají, Myro.“

Z protější strany ateliéru mi do myšlenek pronikne ječivý smích mé zaměstnatelky, portrétistky Elsie Mooreové, a já si povzdychnu, jak se mi z hlavy vytrácí ozvěna matčina hlasu.

Za jak dlouho zapomenu jeho zvuk?

Odeženu myšlenky na matku a dál míchám obsah kotlíku. Za pár minut ho můžu stáhnout z tepla, přikrýt a odnést na chladné místo, aby se vysrážel. Během tří dní bublající temně šedý sirup zhoustne v průzračnou rosolovitou látku, kterou pak nandám do nádobek a uložím je k Elsiiným barvám, rozpouštědlům a štětcům. Ladyroskový gel. Malířské médium, které obdivuju a současně z něj mám strach.

Odhodím vařečku do výlevky a omotám kotlík utěrkou. Potom ho odnesu na pult pod oknem, aby vychladl, a přehodím přes něj čistý hadřík. Spokojeně se otočím ke svému dalšímu dopolednímu úkolu: svazku špinavých štětců, které musím vyčistit. Když sundávám víčko z láhve terpentýnu, zabloudím pohledem k místu na protější straně místnosti, kde Elsie dokončuje portrét paní Ramosové. Na plátně víří jako kouř zářivé kadmiové barvy, intenzivní azurové odstíny a chinakridonové detaily. Elsie drží štětce pevně v rukou a bezstarostně klábosí s paní Ramosovou.

Jaké by to bylo malovat tak svobodně? Pohybovat štětcem bez obav, že portrét ovládne magie? Oddat se ryzímu tvůrčímu opojení?

Kdysi jsem takhle malovala, předtím, než se před pár lety probudily k životu mé zvláštní schopnosti. Tehdy neexistovala větší extáze než příslib prázdného plátna a palety plné barev. Před magií *bylo* malování magické.

Ta vzpomínka stačí k tomu, abych se rozplakala.

Přitisknu štětiny filbertu na spirálu na dně sklenice s terpentýnem, aby se olejové barvy rozpustily, ale když se Elsie hlasitě nadechne, opět zvednu oči.

„Ne!“ Dramaticky si přitiskne ruku na srdce. „Wilburt mladší? Co mu je?“

Paní Ramosová, která sedí ve světle růžových šatech půvabně na divanu, přikývne a nesouhlasně zkříví ústa. „To se tam nepíše. Ale podle mě by to mohl být zápal plic. Letos je ho spoustu. Ani ne před týdnem zemřela na těžký průběh paní Potsworthová z téhle ulice!“

Zamračím se. Jediný Wilburt mladší, o kterém můžou mluvit, je syn guvernéra. Vysoký, nápadně pohledný mladík asi mého věku, kterého jsem dosud zahlédla jen na akcích města Lalverton.

Se stisknutými rty odložím terpentýn a hodím štětku do výlevky. Mýdlo mi pění v dlani, jak ho vtírám do štětín, a oknem nepřítomně sleduju sních vířící v ulici a kolemjdoucího, který se brodí blátivou břečkou na chodníku. Když se dostanu do rytmu, představuji si, že jsem zase v bytě v centru, kde moje rodina dřív bydlela. Matka stojí po mém boku u dřezu v kuchyni a drhne si zpod nehtů sienu pálenou. Otec vpadne do dveří s plnou náručí misek se zbylými polévkami ze své restaurace. Moje mladší sestra Lucy se k němu rozběhne a zeptá se, jestli může dát své žabce humří polévku. *Víš, že ji má moc ráda, papá!*

„Myro?“ řekne Elsie za mými zády a já leknutím upustím štětku, které s řadou tichých *čink* dopadnou na dno umyvadla.

„Paní Mooreová!“ vyrazím ze sebe a podívám se k místu, kde předtím klábosila s paní Ramosovou. Zhlédnu, jak si žena s kudr-

natými vlasy přehazuje plášť přes šaty a vychází ze dveří. „Vydělala jste mě.“

Elsie se pobaveně zasměje a postaví do výlevky další nádobu plnou špinavých štětců. „Klidně by se k tobě mohl přikrást vůl, zlato. Trávíš moc času sněním.“ Otočí se ke mně zády a ukáže si na knoflíčky na zádech. „Pomoz mi prosím sundat pracovní plášť.“

Vyhovím jí. Elsie se na šíji leskne pot a zmáčí jí šedivé pramínky, které jí vyklouzly z přísného uzlu.

„Vím, že mi do toho nic není,“ pokračuje Elsie a uhladí si vlasy, „ale... spíš dobře? Co Lucy?“

Nasadím neutrální výraz a stáhnou jí z ramen pracovní plášť. „Žádná změna.“

Povzdychne si. „Kéž bych vám mohla pomoci.“

Ta slova jsou jako rána pod pás. Zajímalo by mě, co by si myslela matka, kdyby je slyšela. Jestli by se otec té nehorázně lži ironicky zasmál.

Zírám si na nohy, abych se vyhnula pohledu na velké ametysty, které Elsie visí z měkkých bílých lalůčků, na půl tuctu blýskavých zlatých řetězů kolem jejího krku nebo na masivní drahokamy na jejích zkroucených prstech. Kterýkoli z nich by při prodeji u klenotníka vynesl částku, již s Lucy potřebujeme. Jenže když jsem ji před třemi měsíci poprosila o pomoc, kterou, jak tvrdí, by mi ráda poskytla, Elsie couvla. Prý by mi neprospělo, kdybych dostala odměnu, kterou jsem si nezasloužila.

To, že odmítne, jsem věděla ještě předtím, než jsem se jí zeptala. Jestli mě život něco naučil, pak to, že se nemůžu spoléhat na nikoho jiného než na svou sestru. Máme jenom jedna druhou. A dřív by to stačilo. Ovšem vzhledem k tomu, že se její nemoc zhoršila a nemáme dost peněz, abych jí zaplatila potřebnou lékařskou péči, mám při Elsiiných blahosklonných slovech „kéž bych vám mohla pomoci“ chuť zaječet.

„Jak se má paní Ramosová?“ zeptám se trochu moc vesele, zatímco skládám halenu do úhledného obdélníčku a položím ji na hromadu prádla, které musím zítra vyprat.

Elsie si hřbetem ruky otře čelo. „Asi dobře. Tenhle týden tu má na návštěvě syna.“

„Toho senátora?“

„Ano. Včera ji vzal na veřejný projev guvernéra Harrise.“ Zastaví se rozmrzle.

„A?“ pobídnu ji, i když nevím, jestli chce slyšet víc.

„Guvernér prý přinejmenším pět minut spílal zdejšími občanům, že si kupují obrazy, a znevažují tak božskou podstatu Velkého Umělce.“ Podrážděně si odfrkne. „Ten chlap toho nikdy nenechá, co?“

Zaúpím. „Kdy si uvědomí, že není kněz a že to, koho lidé uctívají, není jeho věc?“

„Také uvedl důvod, proč se pohřešuje tolik malířů. Prý proto, že světské umění je tak výnosný byznys. Nejspíš si myslí, že Umělec tím dává najevo svou nelibost.“

Ostře se nadechnu.

Během minulého roku mizel jeden malíř za druhým, počínaje mou matkou, a přesto guvernér – muž, jehož povinností je chránit Lalverton – nic neudělal. Žádné rozsáhlejší vyšetřování, žádné otázky.

Protože jsme pro něj bahno společnosti. Dokonce ještě něco horšího.

Tohle všechno už jsem slyšela. Byla jsem nucená přihlížet, jak fanatičtí věřící plivou na mou matku a obviňují ji ze znesvěcení Umělce, protože maluje pro peníze. Sledovala jsem, jak lidé cestou kolem Elsiina ateliéru přecházejí na opačnou stranu ulice, jako by jejich duši mohlo pošpinit už jen to, že se nacházejí v blízkosti takového kacírství.

Jak ale roky plynuly, jako by se pohrdání trochu zmírnilo. Malíři, jako je Elsie a má matka, hluboce opovrhují pouze ti nejzbožnější. Zdá se, že většině lidí už nevádí, co děláme, a v posledních měsících začalo být v Lalvertonu portrétování docela oblíbené.

Ovšem kdykoli guvernér Harris pronese jeden ze svých plamených projevů „spalte všechny ateliéry na popel“, ztratím odvalu.

Chci být malířka, stejně jako byla – *je* – moje matka, vypadá to však, že tenhle život bude vždycky spojený s odsuzováním a opovržením.

Elsie ztiší hlas do šepotu. „Podle mě – ale nikomu se to neopovažuj opakovat, zlato – nás guvernér jednoho po druhém zlikviduje. Rozdrtí nás jako smrdutý hmyz pod botou.“

Zachvěju se hrůzou.

Elsie si všimne mého výrazu. „Promiň,“ vyhrkne. „Neměla jsem –“ „To je v pořádku,“ opáčím až moc pronikavým hlasem, protože se mi sevře žaludek, když si své rodiče představím jako párek mrtvého hmyzu pod botou guvernéra Harrise.

„Navíc –“ Elsie hledá vhodná slova, „– to, že se tvůj otec pohřešuje, je důkaz, že se to netýká jen malířů, ne?“ Nervózně se zasměje, jako by mě to prohlášení mělo uklidnit.

Mlčky se na ni dívám.

Zacinká zvonek u dveří.

„Pane Markleton!“ skoro vykřikne Elsie, a aby se mě co nejrychleji zbavila, chvatně se vrhne přes místnost k malému, plešatícímu kupci na prahu. „Přesně na čas, jako obvykle!“ Z jejího hlasu číší přehnané veselí. „Jen pojďte dál, jen pojďte!“ Proplete se mezi stojany s obrazy v nejrůznější fázi a nasměruje pana Markletona k pohodlnému divanu před jedním z pozadí, která lemují protější stěnu.

„Tohle jsem vám přinesl – vím, jak máte ráda lalvertonské drby,“ pronese s úsměvem pan Markleton a podá Elsie srolované noviny.

„Och, ano! Už jsem o synovi guvernéra Harrise slyšela.“ Kývne na mě, abych noviny převzala. „Ale chtěla jsem si to přečíst sama. Děkuju, že jste mi je přinesl.“

Zatímco nesu noviny k zadnímu stolu, pan Markleton na mě přátelsky mrkne. Elsiina neomalená slova o pohřešovaných lidech, o mých rodičích, mi bez ustání znějí v hlavě, a když mě zaplaví vlna nevolnosti, snažím se popadnout dech.

Elsie to myslí dobře, vím to. Vždycky dřív mluvím, než myslím.

A stejně bych nedokázala nikdy zapomenout, že se mí rodiče pohřešují. Když zmizeli, zhroutil se mi celý svět, jenže posledních několik měsíců je to ještě těžší, protože nám došly peníze na účtech. Stěží zaplatíme jídlo a nájem, natož lékařskou péči, kterou teď Lucy potřebuje, když se její nemoc zhoršila.

Celý život jsme měly naplánovaný. Příští rok na jaře, po svých osmnáctých narozeninách, bych nastoupila na lalvertonskou Hudební a výtvarnou konzervatoř, jako moje matka. Absolvovala bych ji s nejlepšími známkami, jako moje matka. Potom bych si otevřela vlastní ateliér, jako to udělala moje matka s Elsie.

Lucy, které bylo teprve dvanáct, když naši rodiče zmizeli, už pracovala na tom, aby ji přijali do některého z nejprestižnějších studijních programů biologie v zemi. Chtěla díky svým objevům změnit svět. Zlepšit životní prostředí a zachránit ohrožené druhy zvířat.

Ovšem teď nejsou tyhle plány nic víc než sny z jiného života. Vzpomínka na přání, která se nikdy nesplní. Předchozích několik měsíců jsem až do svítání malovala portréty, abych si vytvořila portfolio v naději, že mi zajistí jedno z plných stipendií, která konzervatoř nabízí, jenže... Kvůli tomu, že se mi do malování plete magie, je mé portfolio v nejlepším případě skrovné. Mám větší šanci získat stipendium na pobyt na Měsíci. Možná byly mé sny i tak bláhové. Bylo by obtížné utajit své zvláštní schopnosti na místě, jako je konzervatoř. Nevím, jak to matka dokázala.

Promnu si pálící oči přestí a podívám se na noviny, které držím v ruce. Z titulní strany se na mě vlídně usmívá černobílá fotografie muže s hranatou čelistí. Proč je mi povědomý?

Rozložím noviny a přečtu si článek.

Minulý týden bylo ve sklepě domu Rodericka Lovella nalezeno tělo Fredericka Bennetta, který zmizel před osmi lety.

Sevru noviny v dlaních a zmačkám je. Samozřejmě že znám jeho tvář. Od mých devíti let se vážné oči Fredericka Bennetta dívaly z plakátů pohřešovaných po celém městě. Matka mi řekla, že ho znala z konzervatoře a že jí vždycky vrtalo hlavou, jestli je stejně jako ona mág. Když zmizel, prohlásila, že doufá, že ho neunesl nějaký krutý a zoufalý člověk a nedonutil ho používat jeho zvláštní schopnosti k vlastním záměrům.

S nepříjemným pocitem v žaludku čtu dál.

Podle pitevního protokolu bylo příčinou smrti vyhladovění, na těle se však našlo mnoho řezných ran, pohmožděnin a zlomených kostí. Také měl rozsáhlé jizvy na zádech a pažích.

Lowell, významný akcionář z Lalvertonu, odmítl odpovídat na dotazy a byl odvezen k výslechu na místní policejní stanici.

Začne mi hučet v uších, zavrávorám o několik kroků dozadu a svezu se na Elsiinu židli.

Ve zprávě sice nepadlo slovo „mág“, ale ani nemuselo.

Magické kouzlo, které proudí mým tělem, stejně jako proudilo matčiným, umožňuje malíři změnit pomocí obrazů lidská a zvířecí těla, což církev považuje za ještě větší kacířství než normální portrétování. Podle Písma svatého je má samotná existence pošpiněním moci našeho boha, Velkého Umělce. Mágové jako my byli

od úsvitu věků pronásledování zbožnými a zajímání chamtivými. Mám hlavu plnou příběhů, které mi četla matka ze svých historických knih, v nichž se celé národy semkly, aby přinutily mágy plnit jejich přání. Kde je kněží upalovali na hranici, aby očistili svět od toho, co považovali za hříšnou imitaci Umělce.

Během staletí se počet mágů na světě zmenšil – i když těžko říct, jestli proto, že byly přerušeny jejich genetické linie, nebo proto, že ti, co přežili, tajili své schopnosti jako má matka. Když po celém světě vládnu zemím muži jako guvernér Harris, muži ochotní zfalšovat obvinění, aby ve jménu „očisty“ ulic dostali mágy do vězení, dá se jen těžko odhadnout, kolik nás, skrývajících se, ještě existuje.

Vím jen, že někdo zjistil, co je matka zač, a potom ona i otec zmizeli.

Stejně jako Frederick Bennett.

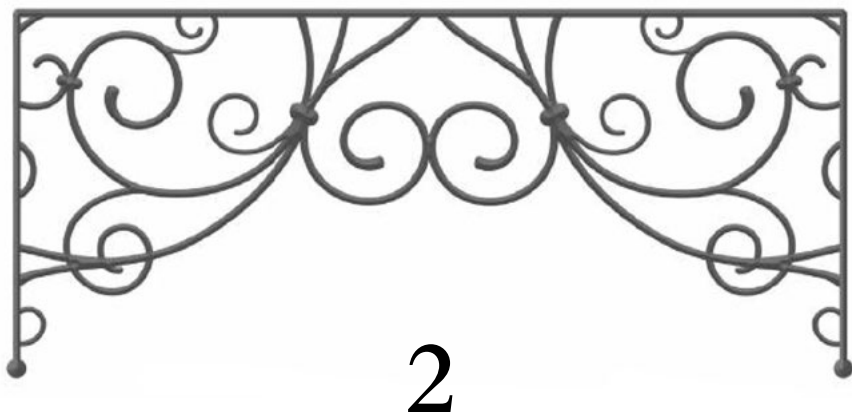
Koutkem oka zachytím za oknem oranžový záblesk a vzhlednu od novin. Před vchodem do ateliéru stojí drobná zrzavá žena a v podpaží drží maličkého bílého pejska s blýskavým obojkem. Otevře dveře, takže zvonek nad nimi opět zacinká. Když vklouzne dovnitř, do místnosti zavane vířící sněh a mně se při pohledu na její tvář zadrhne dech v krku.

Paní Adelia Harrisová, manželka nemilosrdného guvernéra, odhodlaného zničit každý malířský ateliér v městě, na mě upře chladný, tvrdý pohled. Křečovitě sevru noviny.

Vzhledem k tomu, že kampaň na znovuzvolení jejího manžela je v plném proudu, její syn je nemocný a ona věří, že portrétování je ten největší hřích na světě, co po nás může chtít?

Když si jí Elsie všimne, překvapeně vyskočí a převrhne stoličku, která se zarachocením dopadne na dlažbu.

„Dobrý den.“ Paní Harrisová má tichý hlas. Smrtící. „Chtěla bych namalovat portrét.“

Tvář paní Harrisové znám skoro stejně dobře jako svou vlastní. Je na každé fotografii guvernéra, kterou jsem kdy viděla, a se škrobeným úsměvem přihlíží, jak si její manžel potřásá rukou s významnými vládními představiteli nebo přestřihává pásy nových staveb. Jako nějaký mistr dohlížející na scénu, loutkář okouzlující obecenstvo, které si sám vytvořil.

Přesto, když tu stojí přede mnou, vypadá úplně jinak než na snímcích v novinách. Podél vyčerpaného, bledého obličeje jí visí několik jahodových pramínků vlasů. Kolem očí má tmavé kruhy a na rtech jí chybí obvyklá rtěnka. Pozorně si prohlíží ateliér, těká pohledem z portrétu na portrét, jako by se jich bála. Jako by snad mohly obživnout. Čelist má však zatnutou a postoj vzpřímený.

Elsie s rudými tvářemi zvedne překocenu stoličku a uhladí si vlasy. „Paní Harrisová! Čemu vděčím za tu čest?“

Jak paní Harrisová popojde dopředu, podpatky jí klapou o dlažbu na podlaze. Přitiskne pejskovi ruku na nadýchanou hlavičku a začne ho drbat mezi ušima. „Chtěla bych namalovat portrét,“ zopakuje.

„Moc se omlouvám, ale do konce týdne mám plno,“ pronese Elsie a ruce se jí chvějí stejně jako mně – ať tady ta žena pohledává cokoli, není to dobré. „Ale kdybyste si chtěla domluvit pozdější termín, snad bych vás někam vmáčkla.“

„Ne, ne. Já...“ Paní Harrisová se odmlčí a dál masíruje hlavu tomu ubohému zvířeti. „Potřebuju ho namalovat dnes. Soukromé sezení.“

„Ujišťuji vás, že bych moc ráda namalovala váš portrét, madam,“ řekne Elsie. „Bohužel jsem totálně zavalená prací.“

„Chápu.“ Paní Harrisová zkříví rty.

Co když hledají s manželem důvod, aby náš ateliér zavřeli? Nějaké vymyšlené obvinění, aby nás zlikvidovali? Čím déle jí tady dovolíme zůstat a pozorovat nás, tím víc bude mít příležitostí objevit něco, z čeho by nás mohla nařknout. Nicméně odmítnout ji by pro naše podnikání mohlo být vzhledem k jejímu společenskému vlivu nakonec stejně tak osudné. Pokud jsem o rodině Harrisových něco slyšela, pak to, že si prosadí svou. Vždycky.

Paní Harrisová otočí hlavu mým směrem a zadívá se mi do očí. Vyskočím, odhodím noviny na pult a znovu začnu promývat Elsiiny štětce. Cítím, jak mi hoří šíje, ale dál napínám uši, aby mi z hovoru nic neuteklo.

„Pokud tedy nemůžete počkat...“ pronese Elsie pomalu a pečlivě. Očividně dospěla ke stejnému závěru jako já – že vyhodit tuhle ženu, protože z ní máme strach, by mohlo ještě víc podnítit guvernérovu zášť. Nervózně sepne ruce. „Co kdyby vám namalovala portrét moje asistentka Myra Whitlocková?“

Ztuhnu a vytřeštím na Elsie oči.

„Vaše asistentka?“ Paní Harrisová ta slova přezvykuje, jako by měla ohavnou chuť.

„Ano,“ přisvědčí Elsie medovým tónem, aby odčinila to, co guvernérova manželka zřejmě vzala jako urážku. „Myra je vynikající

malířka. Nenavrhl bych vám to, kdybych si nebyla naprosto jistá jejími výtvarnými schopnostmi. Sama jsem ji všechno naučila.“

„Já nevím.“ Paní Harrisová konečně přestane masírovat psovi hlavu a přesune si zvířátko na bok. „Doufala jsem v soukromé sezení s *vámi*.“

Stále zírám na Elsie, mozek mi pracuje na plné obrátky a srdce mi zběsile buší. Nelže; jsem vynikající malířka, jenže můj dar se mi v poslední době vymkl z ruky natolik, že si nejsem jistá, jestli dokážu absolvovat celé sezení, aniž bych se prozradila. A pokud existuje něco, kvůli čemu by nám mohl guvernér Harris ateliér zavřít, pak je to podezření, že je v jeho městě mág. Noc bych nepřežila.

Celé tělo mám lepkavé a strnulé.

Hlavou se mi mihne Lucyina tvář a přinutím se dýchat.

I když to může být nebezpečné, namalovat portrét na zakázku by znamenalo mimořádnou prémii k mé hodinové sazbě. Umělec ví, jak moc ty peníze s Lucy potřebujeme.

Paní Harrisová ještě chvíli těká pohledem mezi mnou a Elsie a pak se zhluboka nadechne. „Dobrá.“

Když pokládám špinavé štětce, srdce mám až v krku. Roztáhnu rty do, jak doufám, profesionálního úsměvu, přistoupím k ní a otřu si ruce o zástěru. „Dobrý den, paní Harrisová.“

Natáhnu k ní paži. Rukavici má vlhkou a oči stále upírá na Elsie, která se vrátila do rohu místnosti k panu Markletonovi.

„Jaký druh portréту byste chtěla?“ zeptám se s vibrujícími nervy.

„Portrétu?“ Paní Harrisová zamrká, jako by si právě vzpomněla, že jsem tady, i když si stále potřásáme rukou. „Ach, samozřejmě. Jistě.“ Pustí mě a upraví pejskovi obojek. Zblízka teď vidím, že je posázený stovkami maličkých drahokamů – možná diamantů? – třpytících se v bílém světle, které proudí okny dovnitř. „Namalujete mi portrét Pivoňky?“

„Pivoňky?“

Zvedne pejska, který na mě zamžourá velkýma, kulatýma očima. „Mého štěňátka. Pivoňka je moc hodná. Vydrží sedět bez hnutí.“

„Ovšem.“ Odvedu paní Harrisovou ke stěně s pozadími, gestem jí naznačím, aby si některé vybrala, a snažím se potlačit nervózní třes v pažích.

Paní Harrisová si zvolí světle fialové a položí pejska na sametový polštářek. „Pracujete pro paní Mooreovou dlouho?“ zeptá se, když přejdu k policím na sousední stěně a zvednu paletu, plátno a stojan. Má nenucený tón, ale podle napjatých svalů na čelisti a pečlivého, pomalého způsobu, jakým se podívá ze mě na Elsie, mi dojde, že tahle otázka je pro ni mnohem důležitější než zdvořilostní konverzace.

„Oficiálně tady pracuju asi rok.“ Ve snaze, aby si paní Harrisová po tomhle přiznání portrét nerozmyslela, chvatně pokračuju. „Ale předtím byla spolumajitelkou tohoto ateliéru moje matka. Učila jsem se u Elsie od dětství.“

Paní Harrisová uhladí Pivoňce vousky. „Takže musíte dobře znát její metody.“

„Její metody?“ Zamračím se. „Asi ano.“

Tváře má propadlé a na čele jí perlí pot. Že by byla nemocná? Možná se nakazila od svého syna. V duchu probírám seznam nemocí a jejich symptomů. Souchotiny? Ne, když jsem jí tiskla ruku, nevšimla jsem si zvýšené teploty, nicméně měla rukavice, takže těžko říct. Ani jednou však nezakašlala. To, že nemá teplotu, také znamená, že to nejspíš nebude chřipka. Že by zápal plic?

Lucy by dokázala zjistit, co to je, kdyby tu byla. Moje geniální sestra, v níž proudí znalosti biologie a chemie jako krev.

Vymáčknu na paletu kapky mé obvyklé škály barev – alizarinovou červen, ftalocyaninovou modř, kadmiovou žlut, umbru pálenou, sienu pálenou a titanovou bílou. Paní Harrisová mě zasypává otázkami týkajícími se Elsie. Jaké druhy obrazů maluje? Kolik jich namaluje za týden? Používá nějaké zajímavé techniky? Paní Harrisová

klade dotazy nenuceně, jako by jí na tom nezáleželo, ale chrlí jeden za druhým jako při výslechu.

Zatímco rozhovor pokračuje, znervózním. Co se stane, jestli se jí některá z mých odpovědí nebude líbit? Co když to zpackám? I kdyby nezjistila, že jsem mág, pokud řeknu něco, co poskytne guvernérovi záminku zavřít Elsiin ateliér, budu bez práce.

Na levém předním kotníku Pivoňky si všimnu rezavě zbarvené skvrny. Odložím paletu, přistoupím k pejskovi a skloním se, abych si ji prohlédla zblízka.

Zatímco odpovídám a prohlížím si poraněnou nohu, paní Harrisová bez přestávky pokračuje v dotazech. Vypadá to, jako by se Pivoňka někde škrábala.

Zatraceně.

Než jsem se stačila otočit zpátky k plátnu, v konečcích prstů jsem ucítila chladné brnění svého kouzla. Když jsem zvedla paletu, už mi mravenčily i dlaně.

Zavru oči a přinutím se zhluboka nadechnout.

Aspoň *jeden* obraz, abych si užila tvůrčí opojení, ryzí uměleckou euforii. Nic víc jsem nechtěla.

Jdi k *čertu*, Umělče.

„Za jak dlouho bude portrét hotový?“ zeptá se paní Harrisová.

Zamžourám na ni a třu si ruce o sebe, abych zahnila mravenčeni magie pod kůži. „Olejomalby vznikají po vrstvách. Nejprve na plátno vyznačím základní obrysy, takzvanou podmalbu. Následují stíny, naředené tmavé barvy s nízkým obsahem oleje, a pak se pracuji ke středním tónům. Nakonec nejkoncentrovanějšími barvami doladím detaily a světlo. Ale každou vrstvu budu muset nechat zaschnout.“

„Jak dlouho to trvá?“

„No, protože každá vrstva musí důkladně zaschnout, než můžu nanést další, podobný portrét zabere několik dní.“

Paní Harrisová se opět podívá na Elsie a olízne si tenké, ostré rty. „Slyšela jsem, že paní Mooreová občas používá jako médium ladyroskový gel, aby schnutí urychlila. Je to pravda?“

Média jsou látky, které se přimíchávají do barev, aby upravily jejich texturu a dobu schnutí, a existují jich desítky nejrůznějších druhů. Ladyroskový gel se používá jen vzácně právě proto, že barvy po něm schnou příliš rychle. Sklouznu pohledem na kotlík ležící na pultu pod oknem a zatnu zuby. Práci s ladyroskovým gelem nesnáším – mnohem obtížněji pak ovládám svou magii.

Ale jestli ho paní Harrisová chce, budu se s tím muset vypořádat.

„Ano, myslím, že nějaký máme, ale počítejte s tím, že cena portrétu se o patnáct procent zvýší,“ oznámím a snažím se zachovat klidný tón, i když se mi nervozitou točí hlava. „Pokud ho použiju, měly bychom být hotové do večere.“

Tenké rty paní Harrisové se roztáhnou do škrobeného úsměvu. „Cena není důležitá.“

„Dobře.“

Zamířím do kumbálu pro jednu z našich posledních nádobek s médii a podaří se mi neklopýtnout, i když mi při každém kroku buší srdce až v uších.

Když prý Umělec namaloval své mistrovské dílo, obraz nekonečného zelenomodrého světa, obrátil se ke své milované, k Drahé Lady, a všiml si, že pláče. Potom co se jí zeptal proč, odpověděla: „Ještě nikdy jsem takovou krásu neviděla. Jsem smutná, že není skutečná.“

A tak se Umělec otočil zpátky ke svému obrazu a přitiskl na něj konečky prstů. Ten den se z jeho plátna zrodil náš svět. Drahá Lady dál plakala, ale tentokrát to byly slzy radosti, a jak dopadaly na právě vzniklou zemi, z půdy vyrostly maličké karmínové květiny, růže Lady – lidově nazývané ladyrosky.

Ladyroskový gel se obvykle využívá při posvátných rituálech a obřadech. To, že se uplatňuje jako malířské médium, považuje

mnoho lidí za jedno z největších znesvěcení Umělce. Přestože kouzlo mágů funguje s ladyroskovým gelem i bez něj, naše schopnosti jsou údajně nejsilnější, když se s ním spojí dohromady.

Nesu nádobku s gelem tak opatrně, jako bych přenášela smrtelně jedovaté zvíře. Ruce se mi třesou a skoro se neodvážuju nadechnout.

Neměla jsem zatajit, že médium používáme? Guvernér a jeho žena jsou totiž jedni z nejzbožnějších lidí, o jakých jsem kdy slyšela, a už jen to, že portrétista vlastní ladyroskový gel – natož ho používá jako médium –, by nejspíš stačilo k tomu, aby si vysloužil jejich věčnou zášť a nenávisť.

Když znovu vstoupím do přední místnosti, snažím se, aby na mně nebyl vidět strach a panika. Už jsem jí o gelu řekla. Není cesty zpátky.

V tak těsné blízkosti gelu se magie ozývá ještě důrazněji, chlad mi vysává teplo z dlaní a šíří se do zápěstí. Rozechvěle polknu a snažím ten pocit vytěsnit.

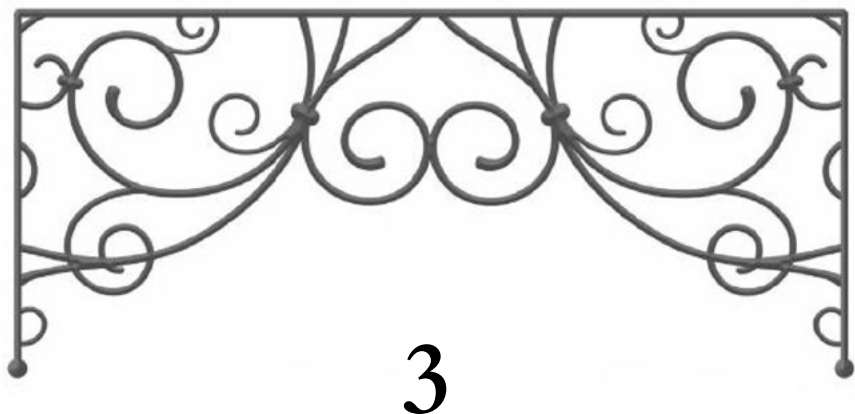
Matka mi vždycky říkala, abych se svého daru nebála, abych ho přijala a důvěřovala mu. Ačkoli církve učí, že samotná existence mágů je svatokrádež, matka tvrdila, že si nás Umělec vybral, že jsme děti, kterým odkázal špetku svého nekonečného božství. Svým nejmilovanějším.

Jenže jak můžu důvěřovat své magii, když se neustále snaží vymanit zpod mé kontroly?

Vrátím se k paní Harrisové a Pivoňce, vymáčknu na paletu kapku gelu a postupně ho špachtlí zapracuju do všech barev. Díky tomu je jejich textura lesklá a tvárná.

S hlubokým nádechem se nakloním k plátnu, pustím se do práce a ze všech sil se snažím ignorovat, jak mi kouzlo tančí jako špendlíky a jehly pod kůží.

Umělče, pomoz mi.

Hodiny plynou. Na podlahu dopadá polední slunce a vrhá na plátno jantarové paprsky světla. V dálce se rozléhají zvony Old Sawthornu, obrovské věže s hodinami v centru města, a vyvolávají chvění lesklých smítek prachu ve vzduchu. V levé ruce svírám několik štětců, pravicí nanáším jedním z nich barvy na portrét a zatínám zuby proti mrazivé magii, která se mi probouzí v dlaních.

Ne teď. Ne dneska. Ne před manželkou guvernéra.

Během odpoledne otázky paní Harrisové utichnou. Mlčky sedí u okna, otáčí si krajkové rukavice kolem prstů a mezerami v jinovatce na skle se dívá ven. Po tváři se jí míhají stíny lidí na ulici a každou další vteřinu má rysy ztrhanější a pleť bledší. Opět přemítám, jestli nechty nemoc, která trápi jejího syna.

Nedokážu však o tom přemýšlet dlouho. Mravenčení v prstech zesílilo v bzučení, které se mi teď šíří až k loktům. Můj dar si vždycky dělá, co chce. Jako zvíře, které přezvykuje sousto a čeká, až polevím v ostražitosti.

Se zatnutou čelistí se to snažím ignorovat.

Maluju miniaturního pejska paní Harrisové tak, jak ho vidím, s lehkou skvrnkou od krve v srsti na noze. Když začnu na portrétu s posledními úpravami, ucítím ve spodině lebky mrazení, signál, že je má magie přichystaná. Stísněně polknu a potřesu hlavou.

Nejprve namaluj objekt takový, jaký je, říkávala matka. Tvůj dar ti poví, až se ti to povede. Jakmile barvy uschnou, přemaluj ho tak, jak chceš, aby vypadal...

Ne. Sevřu štětec a soustředím se, abych zachytila správný tmavý odstín čumáčku.

Dneska žádná úprava skutečnosti. Žádné zhojení škrábance.

Přinutím se myslet na Fredericka Bennetta. Na matku.

Přesto na mě útočí další myšlenky. Opravdu by to byla velká nepředloženost, kdybych ranku odstranila? Určitě ne. Existuje jen minimální šance, že si toho paní Harrisová všimne. Vždyť je to nepatrná skvrnka.

Mravenčení se mi už vkrádá do bicepsů a v lebce mě štípe mráz. Magie praská a šumí, konečky vlasů mi jiskří.

Bylo by tak strašné, kdybych Pivoňce to škrábnutí zahojila? Je to taková drobnost...

Ne. Potřesu hlavou a snažím se zbavit mrazení, které se mi šíří z lebky, prostupuje celým mým tělem a snaží se spojit s obdobným pocitem v mé ruce a paži.

Bylo by nebezpečné vůbec použít svůj dar, ovšem před manželkou guvernéra? Na jejím vlastním portrétu? To bych jí rovnou mohla říct, co jsem zač, a nechat ji, aby mě okamžitě předala svému manželovi.

Jenže bez ohledu na to, jak moc se snažím magii zkrotit, to zatracené mrazení neustává a už je tak silné, že se mi viditelně chvějí ruce a rozmazávají portrét. Ve snaze ovládnout třes si skousnu jazyk mezi zuby a nakloním se blíž k plátnu, abych obraz opravila.

Záda šatů mi máčí pot.

Magie mi bzučí v uších, neslyšná pro jiné, ale tak hlasitá pro mě, že přebije všechny ostatní zvuky. Elektrizující chlad v mém systému všechny pocity vytěsňuje. Neexistuje nic než můj dar. Nic než nutnost táhnout štětcem tak, jak chce.

Pevně zavřu oči, zatřepu rukama a zakroužím rameny.

Jenže nic nepomáhá.

Nezvládnou to.

Možná bych mohla svůj dar trochu uchlácholit, aniž bych ho doopravdy využila. Když ranku na portrétu jen přemaluju, pozměním barvy, třeba se mi to nutkání podaří utlumit natolik, abych obraz dokázala dokončit bez ztráty kontroly. A jestliže své magii nedovolím, aby se ta úprava projevila ve skutečnosti, všechno by mělo být v pořádku.

Kromě toho, paní Harrisová by nejspíš stejně nechtěla, abych Pivoňku namalovala s poraněnou nožičkou. Vypadá jako ten typ ženy, která má ráda všechno dokonalé a v pořádku. Určitě by nechtěla zvěčnit v barvách na zdi něco takového, jako je rudohnědý stroupek na bílé srsti jejího milovaného pejska.

A tak lehce podlehnu té své zapovězené části, která mě nutí odstraňovat nedostatky, upravovat nosy a tvar očí a hojit drobná zranění, jako je tohle, a proberu štětce v levé ruce, až najdu ten, který jsem použila na bílou srst Pivoňky. Zhluboka se nadechnu a škrábnutí na obraze přemaluju. Opatrnými tahy vylepším chloupky nejružnějšími odstíny bílé a šedé, až vypadají stejně jako zbytek psího kožíšku. Jakmile jsem spokojená, s pomalým výdechem se opřu.

Brnění v dlaních se zmírnilo do snesitelné míry. Odložím štětec. „Myslím, že jsem hotová.“

Potom co paní Harrisová zatleská, Pivoňka ožije a seskočí z polštáře, aby se k ní rozběhla. Šetří si levou nohu a kvůli škrábnutí na kotníku nepatrně kulhá.

Při pohledu na Pivoňku si vzpomenu na Lucy. Z takového štěňátka by byla nadšená – odjakživa milovala zvířata. Umím si představit, jak mi bude později hubovat, až jí o tom povím. *Ty jsi tu maličkou neuzdravila? K čemu máš zázračný dar, když si ho necháváš pro sebe?* Zamračí se na mě, jako bych za poranění Pivoňky mohla já, otočí se ke své žabce a nesouhlasně mlaskne, jako bych ji strašně zklamala.

Při představě, jak protáčí oči, se málem rozesměju nahlas, ale když Pivoňka znovu zaštěká, vrátím se do reality a veselí ze mě vyprchá.

Jenže imaginární Lucy má pravdu. Můj dar většinou zvládne jen drobné úpravy vzhledu, jako je jiná barva vlasů nebo prodloužení řas. Pokud jde o hojení, jsem schopná uzdravit pouze lehčí zranění. Povrchní věci jako škrábnutí nebo zlomené končetiny. Změny, které magie dokáže, možná vypadají bezvýznamně, ale od čtrnácti let, kdy se u mě projevila poprvé, mi byla na obtíž, protože mi při každém malování bzučela v hlavě jako roj včel.

Týdny jsem se snažila udržet svou zvláštní schopnost v patřičných mezích, vytěsnit ji z těla, ze svého umění, předstírat, že neexistuje. Jenže teď, projednou, by mohla být k něčemu dobrá. Mohla bych ji uvolnit, ulevit si a přitom pomoci štěňátku. A pokud to udělám nenápadně, bude všechno v pořádku.

To škrábnutí je malé a mohlo by vmžiku zmizet. Obraz už je hotový, vyobrazení ranky pohřbené pod vrstvou titanově bílé. Bude to snadné.

Při hojení musím obvykle vědět, jak ke zranění došlo, jenže vždycky je mnohem snazší měnit zvířata než lidi. Na tak malé škrábnutí bude nejspíš stačit pouhý odhad, aby kouzlo zafungovalo. Pivoňka se zřejmě dostala v zahradách kolem Rose Manor, sídla Harrisových, do nějaké šlamastyky.

Hřbetem ruky si přejedu přes oči.

Nedokážu shromáždit vhodné portfolio pro přijetí na konzervatoř. Nedokážu zaopatřit sebe ani sestru. Nedokážu přivést zpátky své rodiče. Během minulého roku jsem selhala v tolika věcech. Tíha všech těch neúspěchů mě drtí.

Konečně mám před sebou něco, co bych mohla doopravdy *dokázat*. Něco, co zvládnou, když už skoro rok nemám pod kontrolou takovou spoustu věcí.

Nedokážu změnit naši finanční situaci. Nedokážu vymazat fakt, že magie zničila to, co mě kdysi těšilo. Ale tuhle ranku zahojit *dokážu*.

Ne. Je to hloupost. Nemůžu to riskovat, i když mám co dělat, abych magie udržela na uzdě. V sázce je příliš mnoho.

A přesto...

Magie mi zpívá v těle, v konečcích prstů mi pulzují jasné sloupce barvy a světla skrz srdce k tomu brnícímu místu ve spodině lebky.

„Dopřej mi to,“ pošeptám Umělci a sevřu ruce v pěst. „Nech mě jednou zažít úspěch. Nech mě udělat tuhle *jednu věc* správně.“

A tak, i když mi v hlavě duní matčina varování stejně hlasitě jako zvony Old Sawthornu, natáhnu třesoucí se ruku k obrazu. Představím si, jak Pivoňka očichává místa, kde nemá co dělat – možná keř růží nebo spodek železného sloupku v plotě. Pak zavřu oči a nechám ten ledový pulz vytrysknout a naplnit celé mé tělo praskajícími jiskrami.

V duchu mi portrét ožije pod rukou. Bílé, šedé a růžové barvy se prolínají a mění. Pootevřu jedno oko a ujistím se, že skutečný obraz se nemění a paní Harrisová mi nevěnuje pozornost, protože stále krmí Pivoňku pamlsky. Opět oko spokojeně zavřu a soustředím se na složitou spleť jemných nitek, které se mi formují pod dlaní.

Těm tenoučkým vláknům se říká sevren a vinou se těsně pod kůží v každém zvířeti a člověku na světě. Pojivová vlákna, která

spojují duši s fyzickou formou, se rodí z emocionálního vnímání těla. S čím intenzivnějšími emocemi je pro člověka nebo zvíře fyzický rys svázaný, tím těsnější a hustější ta spojení jsou.

Aby magie dokázala tyhle fyzické znaky změnit, musí příslušný sevren rozmotat a přetnout, což může udělat jen tehdy, když pochopím, jak je ten znak pro člověka významný. Čím je změna emočně silnější, tím je vazba sevrenu komplikovanější a pevnější, a tím hůř si s ním magie dokáže poradit.

Zatímco se soustředím na pejskův sevren, magie vystrčí růžky a vrhne se na největší uzel vláken v jeho systému – na srdce.

Okamžitě ji zkontroluji.

Uděláme to podle mě, řeknu magii. Ze všech sil se koncentruju, abych ten proud zadržela, pak ho namířím pejskovi na kotník a prsty přejedu po malém hrbolku sevrenu. Se zatajeným dechem vypustím maličkou jiskru magie a konečky prstů ji dovedu k zauzlovaným vláknům.

Potom se opět podívám na paní Harrisovou, abych se ujistila, že si mě nevšímá, a nechám v sobě sílit zpívající magii, dokud neslyším jen bzučení elektřiny. Mohutní a roste, až se mi chvěje celé tělo.

A pak se najednou uvolní. Mravenčení v rukou se zmírní a v levém zápěstí ucítím prudkou bolest. Krátký záchvěv, jak mé tělo vstřebává vjem psího zranění. Můj sevren přijal vlákna, která jsem odmotala z nohy Pivoňky, takže chvilku budu cítit její bolest. Naštěstí to brzy přejde, protože psí sevren je pro můj systém cizí. Mé tělo ta vlákna duše rychle vstřebá a bolest zmizí.

Když otevřu oči, podívám se na paži v místě, kde cítím pálení, jako bych se řízla. Pokožka je hladká a nepoškozená. Přejedu po ní prstem a zadívám se na paní Harrisovou, která se přehrabuje v kabelce. Vždycky mě vyvede z míry, že magii, která mi připadá tak hlasitá a zřetelná, nikdo jiný nevidí. Paní Harrisová si ničeho nevšímá.

Ulehčeně si oddychnu.

Už žádné mravenčení v rukou, už žádné ledové bodání v paži.

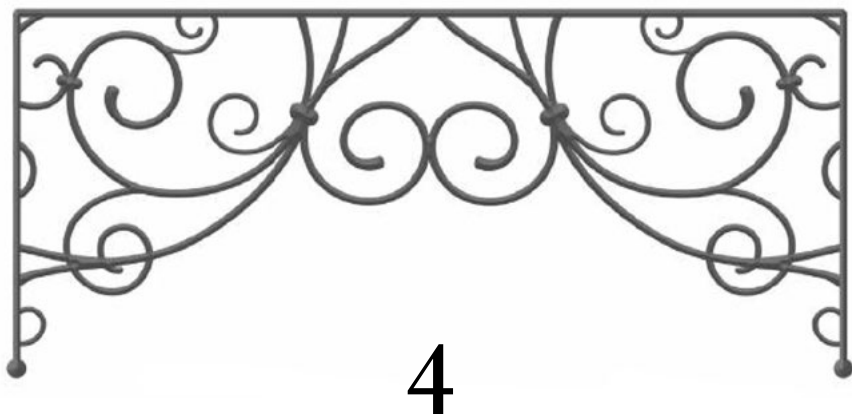
Chvála Umělci.

Pivoňka se rozběhne k oknu a pronikavě zaštěká na někoho venku. Zničehonic přestala dopadat na nohu, kulhání zmizelo. Srst na kotníku má bílou a nadýchanou jako na zbytku těla.

Spokojeně se usměju. Umělče, je hezký pocit udělat jednou něco správně.

I když mi však prsty, které byly ještě před pár vteřinami zkřehlé magií, hřeje hrdost, žaludek se mi svírá úzkostí.

Můžu se jen modlit, že si nikdo nevšiml, co jsem právě udělala.

Dokončím svou poslední povinnost a v sedm večer opustím Elsiin ateliér. I když je ještě brzy, oblohu zakryly zimní mraky, takže je temná jako noc a otírá si baňaté břicho o komíny a štíty domů. V uličkách kvílí vítr, odhazuje mi vlasy z obličeje, bíčuje mě do tváří a vhání mi slzy do očí.

Předkloněná proti poryvům vichru se vydám na jih, směrem k řece Lawrence, kde se na trhu prodávají potraviny, které si můžu dovolit. Čím víc se blížím k bytečku, v němž s Lucy žijeme, přímo uprostřed špinavé tovární čtvrti na březích řeky, tím jsou ulice hlučnější. Lidé proudí z hostinců a putyk, opilecky se smějí a hulákají z plných plic. Po stěnách popelnic šplhají děti v otrhaném oblečení a shánějí si večeři.

Když nějaká žena vylije z okna nade mnou obsah nočníku, uskočím stranou.

Na rozdíl od centra Lalvertonu se svítící věží s hodinami a zdobenými budovami, vydrhnutými dlažebními kostkami a obyvateli v nažehlených šatech čpí tovární čtvrť rybinou, kouřem a splašky. Stoky jsou ucpané lidskými exkrementy, v ulicích se povalují odpadky a lidé, které mímám, vypadají, jako by se týdný nekoupali.

Bydlely jsme tu s Lucy teprve několik měsíců – od chvíle, kdy nám došly peníze a vyhodili nás z bytu našich rodičů nedaleko Old Sawthornu, kde jsme vyrůstaly –, ale myslím, že na ten rámus a špínu, na blábolivé kletby opilců ležících v blátě na ulicích nebo vrískot hladových dětí, který je nepřetržitý jako dýchání, si nikdy nezvyknu.

Pevně svírám v kabátu peněženku a zamračím se na každého, kdo se na mě podívá dvakrát. Jediný způsob, jak se v téhle části Lalvertonu nenechat okrást, je být ve střehu a průbojný a pořád držet ruku na penězích.

Když v malém krámku vklouznu do světla prskající lampy, uklidňuje mě příjemná tíha odměny za dokončený portrét pro paní Harrisovou, kterou jsem dostala ke své denní mzdě. Koupím okoralý kousek chleba a hrst pomačkaných tomelů, zastavím se u pultu vpředu, abych vyzvedla pár lahviček s léky pro sestru, a pak pokračuju ulicí k rybářskému obchodu, kde koupím pro Lucyinu žabku krabičku mrtvých cvrčků.

Vyjdu zpátky do tmy a přebrodím se rozbředlým sněhem ke knihkupectví na nároží.

Peněz mám ještě dost.

„Dobrý večer, slečno Whitlocková,“ zavolá na mě hlas od kasy.

„Erneste! Ráda vás vidím,“ odpovím a kopnutím za sebou zavřu dveře. Ticho protne zakvílení větru. Koutkem oka zachytím pohyb před výlohou a otočím se, abych zjistila, co to bylo.

V šedavém světle pouličních plynových lamp však víří jen sněh.

„Děje se něco?“ zeptá se Ernest.

„Ne, všechno je v pořádku,“ odpovím a zamračeně se odvrátím od výlohy.

„Co kdybyste si nechala nákup tady u mě, ať máte volné ruce?“ Při úsměvu se mu zvrásní hnědé tváře, stříbrný knírek se zachvěje a oči za brýlemi rozzáří.

„Myslím, že mám konečně peníze na tu knížku, kterou jsem si vyhlédla,“ oznámím. „Sedm zlatých, že? Lucy bude nadšená.“

Ernest přikývne. „Chcete, abych vám ji přinesl?“

„Ne, děkuju, zvládnou to sama.“ Vejdu mezi police a vdechuju omamnou vůni lepidla a kůže, čerstvých stránek a inkoustu. Cestou do oddělení biologie přejíždím konečky prstů po hřbetech lékařských knih, až najdu ten tlustý svazek.

Lucy už měsíce pracuje na speciálním projektu, který se zabývá znečištěním řeky Lawrence a jeho dopady na místní přírodu, připravuje podklady, jež chce předložit lalvertonské Humanistické společnosti, a nedávno se rozhodla začlenit do výzkumu kapitoly o tom, jak škodlivá je znečištěná voda i pro občany Lalvertonu. Přistoupím ke knize, ve které jsem si minulý týden listovala a od té doby na ni nedokážu přestat myslet. A i když by asi bylo lepší, kdybych těch sedm zlatých, co bude stát, odložila na nájem nebo jídlo, takhle objemná odborná kniha ji zabaví během dní, kdy je cesta sněhem do knihovny příliš namáhavá.

Opatrně sundám svazek z police. Reliéfní titul je vyveden výrazným, jednoduchým zlatým písmem. *Encyklopedie lidské anatomie: Zdravotní potíže, poškození a reakce na životní prostředí*. Pokud údaje, které potřebuje pro svůj projekt, nenajde Lucy tady, pak nevím, kde jinde.

Odnesu knížku ke kase.

Znovu si u výlohy všimnu nějakého pohybu, a tak se zastavím a nervózně zamžourám přes sklo ven.

Opět nic.

Se staženým žaludkem se otočím zpátky k Ernestovi, vytáhnu z opasku váček s penězi a vysázím na pult požadovaných sedm mincí.

Zůstane mi pouhých třicet. Dost na to, abych zaplatila Lucyině ošetřovatelce.

Ernest shrábne peníze. „Neříkejte mi, že sem teď přestanete chodit.“

„Samozřejmě že ne.“ Uchopím do náruče sáčky s jídlem. „Vždyť víte, jak mám knížky ráda.“

„Láska ke knihám je nejlepší ukazatel zvědavé mysli.“ Ernest se přišourá ke dveřím a podrží mi je.

„Zase brzy na shledanou.“ Při odchodu mu kývnu na pozdrav a vyjdu do sněhové vánice. Dveře se za mnou tiše zaklapnou.

„Slečno Whitlocková,“ zaslechnu najednou. Je to přísný, pánovačný hlas. Ženský a povědomý.

Vykouknu přes sáček s potravinami a spatřím paní Harrisovou. Ve světle plynových lamp má bledý obličej a záplava kudrlinek v barvě krve na temeni připomíná strup.

Srdce se mi sevře panikou.

„D-dobrý večer, paní Harrisová?“ Můj pozdrav vystoupá nahoru, jako by to byla otázka. O namrzlé dlažební kostky za jejími zády hrabe kopyty pár okrově hnědých koní zapřažených do naleštěného černého kočáru.

Paní Harrisová ukáže k drožce. „Mohla byste nastoupit? Ráda bych s vámi něco probrala.“

Jak jí světlo lampy dopadá na lícní kosti a pod obočím se tvoří stíny, vypadá jako jedna z těch lebek nakreslených v knize, kterou jsem právě koupila. Z jejích očí vidím jen dvě maličké jiskřičky, které mě pozorují ze tmy.

Děs mi ochromuje končetiny, dlaně se mi potí. Po páteři mi přebíhají studené, vlhké prsty. Přinutím se dýchat nosem, i když mě v chřípí pálí mrazivý vzduch.

Mohlo se matčino zmizení odehrát takhle? Elegantní kočár na zapomenutém nároží tu noc skoro před rokem?

Horečně hledám výmluvu, ale myšlenky mám paralyzované strachem.

„Mám pro vás návrh. Je spojený s významnou odměnou.“ Hlas paní Harrisové je tak tichý, že ji ve větru přes skřípění dřevěné vývěsky nad knihkupectvím a hlasitý smích lidí vycházejících z výčepu na protější straně ulice téměř neslyším.

Při slově *odměna* nastražím uši. Harrisovi byli po generace vládnoucí rodinou města a jejich bohatství tomu odpovídá. Pokud paní Harrisová používá k popisu nabízené odměny slovo „významná“, nedokážu si představit, jakou astronomickou částku může mít na mysli.

Ale o jaký návrh jde?

Olíznu si rty. „Já...“ Srdce mi buší, jako by se mi snažilo probít z hrudního koše ven. Záleží na tom, čeho se ta nabídka týká? Možná by odměna paní Harrisové nakonec stačila k tomu, abychom se mohly odstěhovat z téhle části města a dovolit si doktora pro Lucy, aby se Lucy mohla zapsat do těch pokročilých programů biologie a já mohla navštěvovat konzervatoř.

A i kdyby ty peníze tohle všechno nepokryly, mohl by to být začátek.

„Dobře,“ podaří se mi vyslovit, zatímco mi vítr rve slova od úst.

Paní Harrisová mě odvede ke kočáru. Vozka seskočí, otevře dveře a pomůže mi nastoupit s plnou náručí věcí.

Interiér voní drahou kůží a červeným vínem. Sedadla jsou hladká a čistá a na stěně je lucernička, která osvětluje polstrované stěny rudé barvy, stejně syté a temné jako okvětní plátky ladyrosek.

Než paní Harrisová promluví, dlouhou dobu mě zkoumá těma propadlýma očima. „Uzdravila jste mého pejska.“

Ta čtyři slova mě udeří, jako by byla z ledu.

„Nevím, jak to myslíte,“ opáčím a snažím se zachovat lehký, nenucený tón.

„Jste mág.“

Je tady buď proto, aby mě na základě vymyšlených obvinění dostala do vězení, nebo mě chce vydírat. Vzpomenu si na ilustrace

v matčiných historických knihách, kde se pod rozhněvaným pohledem statných mužů s nožem u pasu krčí mágové připoutaní řetězem k malířským stojanům a nucení malovat. Vzpomenu si na Fredericka Bennetta, vyzáblého, potlučeného a polámaného, kterého týrali, aby se podvolil Lowellovým přáním.

Jak jsem mohla být tak bláhová?

Uhladím si sukni, aby se mi netřásl ruce. „M-mág?“

„Netvařte se tak vyděšeně, drahoušku. Nechci vám ublížit.“ Paní Harrisová natáhne ruku a chlácholivě mi ji položí na koleno, ale mně se napnou všechny svaly v těle v přípravě na útěk.

Mozek mi zaplaví vzpomínky na týden před matčíným zmizením. Jak přišla domů s obavou v očích a pošeptala otci, že ateliér navštívil jakýsi člověk. Člověk, který podle všeho věděl, co je matka zač.

Nemohla to být náhoda, že o pár dní později zmizela.

Noci, které následovaly, byly nekonečné a smutné. Hlavou se mi míhá jeden výjev za druhým. Policejní týmy, které pročesávaly ulice Lalvertonu. Lucy, která se ke mně tiskla, když jsme plakaly, modlily se a zase plakaly. Otcova tvář stále vyčerpanější a sinalejší, až se jednou večer vydal matku hledat a už se nevrátil.

Jako by se pode mnou propadla podlaha kočáru, objevil se zející chřtán a chystal se mě pohltit.

Paní Harrisová na mě upře pronikavý pohled. „Jde o velice delicate situaci a nabízím vám půl milionu zlatých, pokud dokážete udělat to, co po vás žádám.“

Vykulím na ni oči a v uších mi duní krev. „Půl...“ Ani ta slova nedokážu říct nahlas. Je to větší částka, než o jaké jsem se kdy odvážila snít. Stačila by na to, abychom se s Lucy odstěhovaly z našeho zchátralého bytu a začaly opět normálně žít. Lucy by mohla dostat nový mikroskop, učebnice a pomůcky na pokusy, a možná dokonce i psací stroj na její studii pro Humanistickou společnost. Mohly bychom pro ni najít lékaře a také jí koupit všechny léky, které potře-

buje. Já bych mohla odejít ze zaměstnání a v klidu vyřešit své potíže s magií, abych mohla malovat skutečné portréty a dát dohromady portfolio na konzervatoř. Vlastně bych si mohla dovolit i školné.

Obě bychom si mohly splnit svůj sen.

„Co chcete, abych udělala?“ hlesnu ochraptěle.

„Jistě si uvědomujete, jak je v těchto dobách, s volbami na obzoru, nejisté bezpečí a postavení mého manžela,“ pronese. „Je pod obrovským tlakem a jeho protivníci hledají jakýkoli způsob, jak mu podrazit nohy. Analyzují a posuzují každý jeho krok.“ Odmlčí se. „Proto nesmíte nikomu prozradit, co vám teď řeknu. Pokud zjistím, že se to dostalo ven, ať už kvůli vám, nebo někomu jinému, *ošklivě* si to odskáčete.“

Hrozba paní Harrisové visí mezi námi ve vzduchu, ostrá jako břitva.

„Nikomu to nepovím,“ ujistím ji.

„Přísahajte.“

Odkážu si. „Přísahám na Svatého Umělce a jeho Drahou Lady, že nikomu neprozradím jediné slovo z našeho rozhovoru.“

Paní Harrisová stáhne rty do grimasy, která ve světle tančícího světla lucerny skoro připomíná vlka. Hladového. „Dobrá.“

Žaludek se mi svírá čím dál víc, ale čekám, až bude pokračovat, a sotva se odvažuju dýchat.

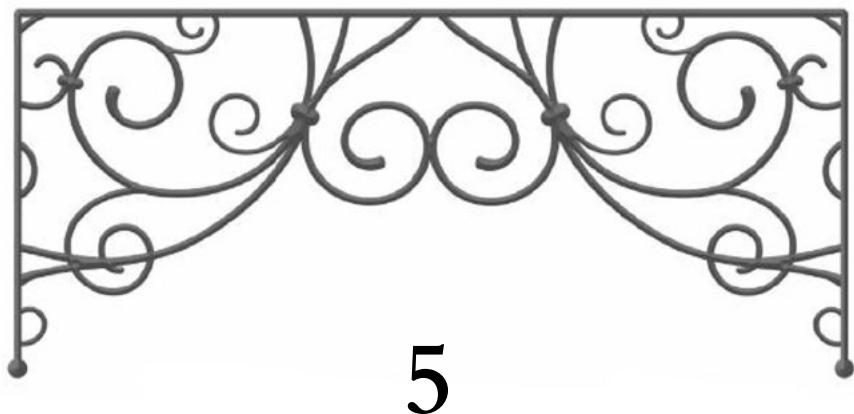
„Viděla jste dnešní noviny?“ zeptá se a složí si ruce v klíně. Perlové náušnice po obou stranách tváře jí září mléčně bílou barvou jako kosti a zachvějí se při každém slově, které pronese.

„Dočetla jsem se, že je váš syn nemocný,“ odpovím. „Už se mu daří lépe?“

„Můj syn není nemocný.“

„Ne?“

„Ne.“ Oči se jí třpytí jako měsíce na hladké hladině rybníka. „Wilburt Harris mladší je mrtvý.“

Vykulím na paní Harrisovou oči. „Mrtvý?“ zopakuju. „Jak to?“
A jak to souvisí se mnou?

„Ošklivá nehoda,“ objasní paní Harrisová a na posledním slově se jí zlomí hlas. „Dnes ráno spadl z balkonu.“

Vybaví se mi, jak Wilburt vypadal na posledním veřejném vystoupení svého otce. Pohledný, s patkou zrzavých vlasů nad levým obočím a hustými pihami na nose tak ostrém, že by mohl řezat kámen.

A teď je mrtvý.

„Chtěla bych, abyste ho za pomoci svého daru oživila,“ řekne paní Harrisová a na řasách se jí tvoří slzy jako korálky.

Zamrkám. „Prosím?“

Zopakuje svou prosbu, ale mně se točí hlava.

Použít svůj dar, abych někoho vzkřísila? Je to vůbec možné?

Měla jsem mimořádné štěstí, že má matka byla tak úžasný mág. Naučila mě všechno, co znala. Ale není to tak, že by existovala učebnice o magii nebo škola, kterou bych mohla navštěvovat, abych se dozvěděla víc informací o hloubce a rozsahu svých schopností. Ten

dar, i když se údajně dědí, je velice vzácný a někdy přeskočí desítky generací. Neexistuje prostě žádný zdroj, ze kterého bych mohla čerpat vědomosti.

I kdyby *bylo* teoreticky možné oživit mrtvého člověka, je otázkou, jestli bych toho byla schopná. Zatím se mi dařilo odstraňovat jen nedostatky nebo malé ranky a pohmožděniny, i když před třemi lety jsem si dokázala uzdravit zlomený kotník. Jenže vyléčit vlastní tělo je jednoduché – přesně totiž vím, jak k poranění došlo. *Můj* sevren není pro mou magii záhadou.

Práce s cizími lidmi je však mnohem složitější a začíná hraničit s nemožným. Velké změny totiž vyžadují rozsáhlé znalosti o vnitřních procesech lidského těla a sevrenu dotyčného člověka. Fyzické znaky, které hluboce ovlivnily jeho prožitek ohledně toho, co znamená být naživu a jak vnímá svět, vytvářejí složité uzly sevrenu, které se prostě nedají rozmotat. Kromě toho, podobné stránky lidského těla stejně nejsou ten druh věcí, které by se měl mág pokoušet opravit, i kdyby to bylo možné. A protože Willburtova smrt nebyla trvalý rys, který měl natolik dlouho, aby si s ním jeho duše vytvořila pevná pouta, zvrátit ji bude určitě mnohem těžší než zahojit zlomenou kost nebo odstranit pupínek.

Bolest z Pivoňčina škrábnutí mi stále tepe v zápěstí, i když teď, po čtyřech hodinách, začala konečně slábnout. Šlo jen o malou změnu. Matka tvrdila, že velké změny mají na mága mnohem silnější, dlouhodobější dopad. Jaký druh poranění Wilburt utrpěl, když spadl z balkonu? Zlomeniny? Vnitřní krvácení? Rozdrcení plic? Stísněně polknu. I kdybych nějak dokázala to, co ode mě paní Harrisová žádá, vytrpím si spoustu bolesti.

Naštěstí ale poranění, která léčím, pouze *cítím*. Doopravdy bych nekrvácela a v tomhle případě nezemřela. Nejsem si však jistá, jestli mě láká zažít, jaké to je.